

Τελικά, πήραμε τη ζωή μας λάθος; (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

[/ Πεμπτουσία](#)

Είναι, αλήθεια, δύσκολο να πετάξει κανείς τις λανθασμένες αντιλήψεις περί διαπροσωπικών σχέσεων, περί σχέσεώς του με το Θεό, αλλά και περί θεώρησης του εαυτού του, όταν «παιδιόθεν» ποτίστηκε μ' αυτές. Γιατί η παιδική ψυχή απορροφά όσα της προσφέρουν οι κάθε παιδαγωγοί, όπως το σφουγγάρι το μελάνι. Τα κρατά, τα αφομοιώνει, ζει μ' αυτά.

Μεγαλώνοντας, βέβαια, γνωρίζει διαφορετικές αντιλήψεις, που, για να τις αποδεχτεί, χρειάζεται να παλέψει, να προβληματιστεί, ν' αποδεχτεί το νέο. Ποιος όμως μπορεί να τον βεβαιώσει πως το νέο είναι και το ορθό;

Η νοοτροπία τού «να είμαι σίγουρος ότι αυτό που κάνω είναι το ορθό», νομίζω πως είναι λανθασμένη. Τι σημαίνει, τελικά, ορθό και τι λάθος; Με βάση ποιο κριτήριο καθορίζεται το ορθό και το λάθος;

Για το χριστιανό, το κριτήριο βρίσκεται στο θέλημα του Θεού για το συγκεκριμένο άνθρωπο τη συγκεκριμένη στιγμή. Οι ιεροί κανόνες, που θέσπισαν οι άγιοι Πατέρες στις Οικουμενικές συνόδους, δεν είναι νόμοι, όπως τους συναντούμε στα κράτη, αλλά δείκτες Ζωής, της όντως Ζωής. Υπάρχουν, δηλαδή, οι ιεροί κανόνες μέσα στην Εκκλησία για να μας δείχνουν πώς να ζήσουμε, αλλά ο τρόπος βίωσής τους ποικίλλει αναλόγως των συνθηκών, των χαρισμάτων, των δυνατοτήτων του προσώπου. Να γιατί χρειάζεται ο πνευματικός πατέρας που δε θα γίνει για το παιδί του «ο φύλακας των ιερών κανόνων» αλλά που θα το βοηθήσει ν' ανακαλύψει την ομορφιά και τη χαρά της τήρησής τους, αφού είναι φάρμακα που θεραπεύουν και οδοδείκτες της Ζωής του Θεού.

Είναι αναγκαίο να επισημάνουμε, με βάση την Ορθόδοξη παράδοσή μας, πως ο πνευματικός πατέρας δεν είναι στη ζωή μας για να την κατευθύνει αφαιρώντας την ελευθερία μας, αλλά για να συμπορεύεται, επισημαίνοντας τους κινδύνους της λανθασμένης πορείας μας και δείχνοντάς μας, στο σημείο που θέλουμε, την οδόν του Κυρίου.

Σημασία έχει να βρισκόμαστε μέσα σ' αυτήν την οδόν, ακόμα κι αν πέφτουμε. Γιατί τα λάθη και τα παραπατήματα, όσο και να πονούν, μας ωριμάζουν. Ο πνευματικός πατέρας είναι για να μας βοηθήσει να ωριμάσουμε, δηλαδή να δημιουργήσουμε φυσιολογική σχέση με το Χριστό, αγαπώντας Τον και αισθανόμενοι την αγάπη Του που οδηγεί στην αγάπη «υπέρ πάσαν την κτίσιν», κατά τον άγιο Ισαάκ το Σύρο.

Τότε θα μπορούμε, ώριμα και απλά, να κατανοούμε, τις περισσότερες φορές, το

θέλημά Του για μας τη συγκεκριμένη περίοδο της ζωής μας. Ένα θέλημα που αναπαύει, γιατί δεν συγκρούεται με αυτό που στο βάθος κι εμείς θέλουμε.

Τότε θα μπορούμε να χαιρόμαστε τη σχέση μας με τους άλλους και με τον εαυτό μας, γιατί θα χαιρόμαστε τη σχέση μας με το όντως Πρόσωπο, το Χριστό, που ως πρόσωπο αγαπιέται και αγαπά, κατά τον άγιο Μάξιμο, διαλέγεται, σιωπά και μιλά, δηλαδή ζει!

Τότε οι όποιες λανθασμένες αντιλήψεις θα υποχωρούν και θ' απολαμβάνουμε την ομορφιά της σχέσης με το ζωντανό Θεό κι όχι απλά την τήρηση των κανόνων, «για να κάνουμε το ορθό».